

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 097-0-Kž-07-000 001
Brčko, 26.03.2007. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija: Tešić Dragane, kao predsjednika vijeća, Kadrić Zijada i Lucić Josipe, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Šakić Tanje, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog D. J. zv. D. iz M., opština O., zbog krivičnog djela – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ u vezi sa članom 22. istog zakona, odlučujući po žalbi Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K-32/93 od 05.10.2006. godine, nakon sjednice vijeća ovog suda održane 22.03.2007. godine u prisutnosti Zamjenika javnog tužioca Brčko Distrikta BiH Mustafić Amele te branioca optuženog D. J. advokata M. M. iz B., a u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog D. J., donio je 26.03.2007. godine i javno objavio

P R E S U D U

ODBIJA se kao neosnovana žalba Javnog tužilaštva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K-32/93 od 05.10.2006. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Osnovni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine je presudom K-32/93 od 05.10.2006. godine, na osnovu člana 284. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP-a BD BiH) oslobodio od optužbe optuženog D. J. da je radnjama поближе opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ u vezi sa članom 22. istog zakona. Na osnovu člana 189. stav 1. ZKP-a BD BiH je određeno da troškovi krivičnog postupka u iznosu od 2.305,00 KM padnu na teret budžetskih sredstava suda. Na osnovu člana 198. stav 3. ZKP-a BD BiH oštećena S. B. je sa imovinsko-pravnim zahtjevom u cijelosti upućena na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku izjavilo Javno tužilaštvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu žalilac) zbog bitne povrede

odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. ZKP-a BD BiH te zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

U obrazloženju žalbe navodi da je pomenuta bitna povreda odredaba krivičnog postupka učinjena time što presuda ne sadrži razloge i zbog toga što u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.

Razlozi o odlučnim činjenicama nemaju unutrašnje kohezije među sobom te sa izrekom presude i svim izvedenim dokazima.

Sud je ozbiljno povrijedio princip – načelo slobodne ocjene dokaza propisano članom 15. ZKP-a BD BiH. Slobodno uvjerenje o vjerodostojnosti izvedenih dokaza treba formirati na osnovu logičke analize dokaznog materijala, njegovim podvođenjem pod pravila iskustva, psihološkom ocjenom izvedenih dokaza.

Slobodna ocjena dokaza od strane sudije je "slobodna" ne zato što može biti proizvoljna, već zbog toga što nije diktirana zakonskim propisima. Ona mora biti u skladu sa zakonima ljudskog mišljenja, razložna i razumna.

Ocjenjujući razloge o odlučnim činjenicama u pobijanoj presudi, žalilac navodi da se sud nije koristio navedenim načelima i pravilima. U obrazloženju presude sud je samo pobrojao dokaze koji su izvedeni na glavnom pretresu propuštajući da o svakom dokazu da ocjenu zbog čega se isti prihvata ili ne prihvata, kao i da da ocjenu svih dokaza u njihovoj sveukupnosti.

Ključna konstatacija suda (na petoj strani presude) je da ni iz jednog dokaza ne proizilazi da je počinitelj krivičnog djela optuženi.

Sud je o odlučnim činjenicama dao jako kratko i neuvjerljivo obrazloženje bazirano samo na iskazu oštećene S. B., čiji dio iskaza prihvata a dio ne prihvata.

Sud je propustio da se osvrne na onaj dio iskaza oštećene u kom je ista navela da je čula da je jedan od te dvojice koji su bili kod nje u sobi govorio ovom drugom "hajde požuri", a da je ovaj drugi odgovorio "znaš da me boli noga". Taj dio iskaza oštećene je bitan kada se ima u vidu činjenica da je optuženi bio ranjen u nogu a koja činjenica proizilazi iz materijalne dokumentacije u spisu, nalaza vještaka a i samog iskaza optuženog. Navedenu važnu činjenicu iz iskaza oštećene sud nije uzeo u obzir te obrazložio da li je prihvata ili ne prihvata, a što je po mišljenju žaliooca ključna stvar u dokazivanju da je jedan od dvojice vojnika koji su bili u sobi S. B., bio optuženi D. J.

Žalilac dalje navodi da sud bez ikakvog ozbiljnog i uvjerljivog razloga nije poklonio vjeru svjedočenju D. A. u pogledu njegove tvrdnje da mu se optuženi D. J. u više navrata, poslije izvršenog krivičnog djela hvalio da je ubio I. B. i silovao gospođu. Razlozi suda zbog čega nije poklonio vjeru pomenutom svjedoku u pogledu navedene tvrdnje su ti da je istina to što svjedok tvrdi, svjedok je imao mogućnost da to sve tada prijavi policiji. Tako obrazloženje suda vezano za ocjenu iskaza pomenutog svjedoka je

po ocjeni žalioaca neprihvatljivo i neubjedljivo iz razloga što je navedeni svjedok u vrijeme kada se pomenuto dešavalo, imao samo 15,5 godina, isti potiče iz miješanog braka (otac Musliman a majka Srпкиnja), bio je prethodno zatočen u logoru, svjedokovom bratu J. se od 09.05.1992. godine gubi svaki trag, u to vrijeme kuća gdje je stanovao kao i druge kuće su morale biti stalno otvorene a u iste su često navraćale naoružane grupe vojnika, svjedok je bio hapšen, tako da se s obzirom na sve pomenuto postavlja logično pitanje zar je svjedok koji je bio dijete, u kontekstu navedenih ratnih zbivanja smio prijaviti policiji da mu se optuženi D. J. hvalio da je ubio I. B. i silovao S. B.

Sud svoj stav u vezi ocjene iskaza svjedoka D. A. pogrešno dovodi u vezu sa iskazom njegove majke A. A., koja je u dijelu iskaza navela da joj je Lj. C. po izlasku iz pritvora rekao "kako je moguće da je stara živa kad sam je zaklao". Isti sud iz opsežnog iskaza svjedokinje A. A. koji je dala na glavnom pretresu i gdje je iznijela niz inkriminirajućih činjenica u vezi učešća optuženog J. u izvršenju krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, izvlači samo jedan mali dio iskaza da bi na neuvjerljiv način potkrijepio svoju odluku zašto ne poklanja vjeru iskazu svjedokinjinog sina D., pri tome se ne osvrćući na ostali dio iskaza svjedokinje kojim su potvrđene sve činjenice i svjedočenje D. A.

Žalilac ocjenjuje da je sud paušalno vrednovao iskaze svjedoka A. A. i njenog sina D. A. ne upuštajući se u suštinu njihovih iskaza datih na glavnom pretresu.

Dalje žalilac navodi da sud nije prihvatio kao dokaze zapisnik SJB o uzimanju izjave od Lj. C., službenu zabilješku koju je sačinio J. I. broj: 18-5-230-25/92 od 1.10.1992. godine, poseban izvještaj SJB br. 18.54/02-230-25/92 od 26.10.1992. godine, krivičnu prijavu iste stanice broj 18-5/02-230-25/92 od 7.10.1992. godine pravdajući to činjenicom da su se ti dokazi sukladno odredbama člana 83. i 84. tada važećeg ZKP-a SFRJ morali izdvojiti iz spisa te se po tada važećim odredbama pomenutog zakona nisu mogli koristiti kao dokaz u krivičnom postupku protiv D. J., a niti se mogu protiv istog kao dokaz koristiti po sada važećim odredbama ZKP-a BD BiH, zbog toga što ta pismena nisu sastavljena po proceduri koju propisuje ZKP BD BiH.

Navedeni stav suda je po ocjeni žalioaca pogrešan jer se sada, po novom postupku mogu koristiti službene zabilješke sačinjene od strane Policije, a nema ni jednog razloga zbog čega se ne bi mogli koristiti i krivična prijava i tadašnje službene zabilješke Policije iako isti nisu sastavljeni po odredbama sada važećeg ZKP-a BD BiH.

Kako po ocjeni žalioaca sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama na kojima zasniva presudu, time je počinio apsolutno bitnu povredu odredaba krivičnog postupka. Pored toga sud nije dao razloge o drugim izvedenim dokazima, kao što su iskazi svjedoka M. Lj., E. M., S. K., M. S., F. K., C. P., M. S.1, N. M. i C. I., iz čijih iskaza proizilaze važne činjenice koje potvrđuju da je optuženi počinio krivično djelo.

Prigovarajući u žalbi da je prvostepeni sud oslobađajuću presudu zasnovao na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju žalilac navodi da je navedeni sud morao, da je adekvatno i pravilno vrednovao sve izvedene dokaze, izvesti zaključak da postoji

dovoljno dokaza da je optuženi D. J. zajedno sa Lj. C. 13.09.1992. godine počinio krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva za koje se optužuje.

Sud ne prihvata službenu zabilješku koju je sačinio svjedok J. I., vezano za izlazak na lice mjesta, osim toga ni jednom rečenicom ne navodi da li prihvata ili ne prihvata iskaz tog svjedoka.

Žalilac dalje u žalbi interpretira iskaz svjedokinje A. A., ističući da iz izjave te svjedokinje proizilazi da su 14.9.1992. godine u njenoj kući uhapšeni Lj. C. zv. G., Z. S. zv. Č. i njen sin D. te odvedeni u policiju na ispitivanje, a istog dana je saznala da je ispitivanje bilo u vezi ubistva bračnog para na B. b. Također istog dana nakon hapšenja G. i ostalih je susrela sada optuženog D. J. zv. D.1, i lice po imenu M. u blizini svoje kuće te ju je D.1 pitao za G. Kada je kasnije i ona došla u policiju ispitivana je u sobi br. 13 u vezi ubistva bračnog para na B. b., za koje ubistvo je tek i saznala u policiji. U sobi gdje je ispitivana vidjela je D.1 koji je bio krvav, zatim M., Č. i G. Njen sin D. kojeg je došla da traži nije bio u toj sobi a saznala je da je pušten kući nakon što je u policiji dao izjavu. Svjedokinja je dalje navela da je u B. ostala nakon početka rata, da je imala miješani brak, da su njenog sina J. 9.5.1992. godine odveli i da mu se gubi svaki trag, da su kuće morale biti otvorene i da su u iste navraćali razni vojnici, između ostalih i optuženi D. J. kojeg je svjedokinja prepoznala u sudnici.

Svjedokinja je potvrdila činjenicu da je C. P. vojnicima prala uniforme, da su vojnici bili naoružani i u uniformama. Žalilac ističe da je sud iz cijelog svjedočenja A. A. izdvojio samo segment kada joj je dva mjeseca poslije hapšenja G. rekao čuvši da je S. B. preživjela "kako je stara preživjela kada sam je zaklao".

Sud je propustio da detaljno analizira iskaz svjedoka A. A. i dovede ga u vezu sa ostalim dokazima odnosno činjenicom da A. sin D. u svojoj izjavi potvrđuje navode majke vezano za njihovo hapšenje, dolazak u P., da je u sobi broj 13 vidio optuženog D. J. zv. D.1, da je D. prepoznao D.1 u sudnici, da je naveo da je D.1 često dolazio s G. njihovoj kući i s njegovim ocem pio rakiju, da mu je lično G. pričao da je zajedno sa D.1 dobio informaciju da na B. b. stanuje imućna porodica koja ima para i zlata, te da su D.1 i G. kritične noći išli u tu kuću, da su ih pobili, tukli kundakom.

Navedene detalje u izjavi svjedoka D. A. sud propušta da analizira i uzme u obzir i da ih dovede u vezu sa ostalim dokazima, u smislu da je svjedok posvjedočio to što je čuo od G. i što je vidio u Policiji, odnosno da taj iskaz dovede prije svega u vezu sa iskazom njegove majke A. A. kao i same oštećene S. B. koja je u svom iskazu potvrdila da su po ulasku u kuću ti vojnici prvo tražili zlato i pare.

Kako na navedeni iskaz svjedoka D. A. sam optuženi daje opasku u smislu da se normalna osoba ne bi hvalila nikome da je tako nešto uradila, te kako je negirao da je i on sam bio uhapšen, takve konstatacije optuženog još više potvrđuju da je isti učestvovao u izvršenju krivičnog djela za koje se optužuje.

Svjedok C. P. je prepoznala optuženog D.1 u sudnici te je izjavila da joj je poznato da je isti navraćao kući A. A. Sud je trebao analizirati izjavu te svjedokinje i dovesti je u vezu sa izjavama svjedoka A. i njenog sina D. i tako utvrditi kredibilitet navedena dva svjedoka u smislu da je optuženi J. bio dio grupe, zajedno sa Lj. C. zv. G. koji je često dolazio u kuću kod A. A.

Sud je također propustio da uzme u obzir izjavu M. S.1 te da je dovede u vezu sa ostalim dokazima, a koji svjedok je naveo da prilikom uzimanja izjave od privedenog Lj. C., prema istom nije primjenjivana sila, te da je Lj. izjavio da su on i D.1 u pijanom stanju bili u kući, gdje su bili čovjek i žena na B. b.

Sud je također propustio da cijeni i dovede u vezu sa ostalim izvedenim dokazima iskaz F. K. koji je na glavnom pretresu potvrdio činjenicu da je čuo od Z. i M. S.2 da su G. i D.1 zaklali dvoje ljudi.

Da je sud uzeo u obzir cjelokupnu izjavu S. B. te je pravilno cijenio, utvrdio bih na osnovu te izjave da je jedan od optuženih koji je kritične večeri bio u njenoj kući, bio i D. J. Navedena svjedokinja je čula kada je jedan od napadača rekao "ne mogu brže zbog noge". Da je ta činjenica iz iskaza svjedokinje dovedena u vezu sa nespornim činjenicama da je optuženi J. bio ranjen u nogu, da je samovoljno napustio stacionar te da je bio non-stop u društvu sa G., sud bi zaključio da je jedan od počinitelja krivičnog djela bio optuženi D. J.

Sud takođe ne cijeni iskaz svjedoka N. M. zv. T. niti ga obrazlaže da li ga prihvata ili ne prihvata, a koji svjedok je potvrdio A. i D. navode da su optuženi, tada uhapšeni i privedeni u Policiju u sobu br. 13, da su bili opasna grupa, da je čuo za ubistvo bračnog para na B. b. i da je to bio razlog hapšenja lica iz A. kuće.

Žalilac ističe da iskazi navedenih svjedoka, kada se uzmu u obzir i dovedu u međusobnu vezu, sa sigurnošću dovode do utvrđenja i pouzdanog zaključka da je optuženi D. J. počinio krivično djelo - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ-a SFRJ, u vezi sa članom 22. istog zakona, pa predlaže da Apelacioni sud Brčko Distrikta BiH, iz svih navedenih razloga, žalbu uvaži, ukine pobijanu presudu te sam održi pretres i potom donese presudu kojom će optuženog D. J. oglasiti krivim i osuditi na kaznu po zakonu, ili da pobijanu presudu preinači tako što će optuženog D. J. oglasiti krivim i osuditi po zakonu za krivično djelo za koje se optužuje.

Branilac optuženog D. J. advokat M. M. je dao pismeni odgovor na žalbu 4.12.2006. godine u kome je naveo da je žalba Javnog tužilaštva u potpunosti neosnovana. Smatra da prvostepeni sud nije učinio nijednu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka te da je činjenično stanje u pobijanoj presudi potpuno i pravilno utvrdio. Dalje navodi da izmijenjena optužnica Tužilaštva pokazuje na nesigurnost optužbe u odnosu na optuženog D. J. Osim toga ističe da Tužilaštvo u žalbi pogrešno interpretira izjave pojedinih svjedoka, kao što je izjava svjedoka – oštećene S. B. Tužilaštvo navodi da je oštećena S. B. izjavila da je jedan od te dvojice koji su bili kod nje u sobi, govorio drugom "hajde požuri" te da je ovaj drugi odgovorio "znaš da me boli

noga", a koja tvrdnja Tužilaštva nije tačna, čemu govori u prilog zapisnik o saslušanju navedene svjedokinje pred sudom broj K-32/93 od 28.2.2005. godine, koji zapisnik je u fotokopiji branilac optuženog priložio uz odgovor na žalbu. Osim toga branilac optuženog navodi da ne stoje žalbeni prigovori da sud nije pravilno vrednovao iskaze svjedoka D. A. i A. A. kao i druge izvedene dokaze. Predložio je da se žalba Javnog tužilaštva odbije kao neosnovana.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj 22.03.2007. godine kojoj nije prisustvovao uredno obaviješteni optuženi D. J., zamjenik Javnog tužioca BD BiH Amela Mustafić je ostala u cijelosti pri navodima i prijedlozima iz pismeno izjavljene žalbe Javnog tužilaštva, dok je branilac optuženog advokat M. M. ostao u cijelosti pri navodima i prijedlogu iz pismenog odgovora na žalbu od 04.12.2006. godine.

Ovaj sud je na osnovu člana 306. ZKP-a BD BiH ispitao prvostepenu presudu (u daljem tekstu pobijanu presudu) u onom dijelu u kojem se ista pobija žalbom Javnog tužilaštva Brčko Dsitrakta BiH, pa je donio presudu kao u izreci iz slijedećih razloga:

Ne stoji prigovor žalioaca da pobijana presuda ne sadrži razloge i da u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, te da je zbog toga učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. ZKP-a BD BiH. Ukoliko žalilac tvrdi da presuda uopšte ne sadrži razloge, onda takva tvrdnja ujedno znači i to da presuda nema ni razloge o odlučnim činjenicama.

Međutim, po ocjeni ovog suda pobijana presuda ima potupne, jasne i logički prihvatljive razloge koji istu opravdavaju, odnosno presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Na osnovu određenog broja izvedenih dokaza prvostepeni sud je došao do nespomih činjenica na osnovu kojih je pouzdano zaključio da su na štetu I. B. i njegove supruge S. B. počinjene krivično-pravne radnje opisane u izreci pobijane presude. Prvostepeni sud nije iznosio sadržaj svih izvedenih dokaza prilikom utvrđenja da su krivično pravne radnje počinjene, jer zato nije imao potrebe. Opravdano nije analizirao ni iznosio sadržaj ni onih dokaza koji nisu relevantni za pravilno i zakonito donošenje odluke u ovoj krivičnopravnoj stvari.

Prilikom utvrđivanja ko je počinitelj krivično-pravnih radnji učinjenih na štetu I. B. i S. prvostepeni sud imao u vidu sve izvedene dokaze koje je savjesno cijenio i opravdano je zaključio da nema pouzdanih dokaza da je optuženi D. J. počinio navedene krivično-pravne radnje za koje ga optužba tereti.

Prvostepeni sud je pri utvrđivanju da li je optuženi J. počinitelj predmetnog krivičnog djela za koje se optužuje cijenio sve relevantne dokaze i to kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj vezi. Ne stoji prigovor žalioaca da je prvostepeni sud povrijedio načelo slobodne ocjene dokaza, odnosno da je prilikom ocjene izvedenih dokaza ispoljio proizvoljnost. Sadržinu iskaza svjedoka koji su relevantni pri utvrđenju ko je počinitelj predmetnog krivičnog djela za koje se optužuje D. J., prvostepeni sud je u

bitnom iznio, jasno se opredjelio kom svjedoku i u kom dijelu iskaza poklanja vjeru a kom ne poklanja. Za ocjenu iskaza svjedoka koji su relevantni pri utvrđivanju počinioca predmetnog krivičnog djela, prvostepeni sud je dao valjane razloge koje prihvata ovaj sud.

Na dijelu iskaza svjedoka – oštećene S. B. koji je pouzdanim prihvatio prvostepeni sud, pa i onda kada se isti dovede u vezu sa svim drugim izvedenim dokazima, ne može se van svake razumne sumnje utvrditi da je počinitelj predmetnog krivičnog djela optuženi D. J. Činjenice koje se iznose u žalbi, a to je da je oštećena S. B. S. B. kritične prilike čula da je jedan od dvojice napadača na nju rekao "hajde požuri", a da je ovaj drugi odgovorio "znaš da me boli noga", kada se i dovedu u vezu sa nesporno utvrđenom činjenicom da je optuženi J. prije kritičnog događaja na liniji bio ranjen odnosno da je povrijedio nogu, te kada se dovedu u vezu i sa svim ostalim činjenicama koje žalilac ističe u žalbi, ni u kom slučaju ne navode na pouzdan zaključak da je D. J. kritične prilike počinio predmetno krivično djelo na štetu bračnog para B., za koje ga optužba tereti.

Ne stoji ni žalbeni prigovor da sud bez ikakvog ozbiljnog i uvjerljivog razloga nije poklonio vjeru iskazu svjedoka D. A. u pogledu njegove tvrdnje da mu se optuženi D. J. više navrata, poslije izvršenog krivičnog djela hvalio da je ubio I. B. i silovao gospođu.

Prvostepeni sud iznosi logički prihvatljive razloge vezano za ocjenu iskaza svjedoka D. A. Pomenutom svjedoku i njegovoj porodici je u toku rata učinjeno znatno zlo od strane pripadnika srpskih vojnih i paravojnih snaga. Te činjenice bez sumnje dovede u pitanje objektivnost navedenog svjedoka vezano za svjedočenje nekom od lica koje je pripadalo onim vojnim, odnosno paravojnim formacijama zbog kojih je svjedok doživio teške trenutke u svom životu. Osim toga, pravilno prvostepeni sud pri ocjeni pouzdanosti tvrdnje svjedoka D. A. da mu se optuženi D. J. u više navrata u njegovoj kući (to je kuća gdje stanuje i svjedokova majka A. A.) hvalio da je ubio I. B. i silovao I. suprugu, iskaz tog svjedoka dovodi u vezu sa iskazom svjedokove majke A. A. koja tvrdi da joj je Lj. C. zv. G. po izlasku iz pritvora, kada je došao njenoj kući i kada mu je ona rekla "znaš li G. da je stara preživjela" (misleći time na S. B.) isti odgovorio "kako preživjela kad sam je zaklao, a starom sam oko izvadio". Svjedokinja nigdje u svom iskazu ne spominje da je bilo od Lj. C. ili bilo od D. J. koji su više puta navraćali njenoj kući ikada čula da je D. J. imao nekog učešća u ubistvu I. B., odnosno napada na bračni par B.

Neargumentovan je i neprihvatljiv prigovor žalioca da je svjedokinja A. A. u svom opsežnom iskazu iznijela niz inkriminirajućih činjenica u vezi učešća optuženog J. u izvršenju krivičnog djela za koje se isti tereti optužbom. Činjenice koje je iznijela navedena svjedokinja u svom iskazu same po sebi a ni u vezi sa drugim činjenicama koje proizilaze iz provedenih i prihvaćenih dokaza ne navode na utvrđenje da je D. J. počinio krivično djelo za koje se optužuje. Zbog toga prvostepeni sud nije imao potrebu da u presudi u cijelosti iznosi sadržaj iskaza navedene svjedokinje, odnosno da iznosi

činjenice koje su nebitne. Bitan dio iskaza navedene svjedokinje prvostepeni sud je iznio u pobijanoj presudi.

Nema mjesta prigovoru žalioaca da je prvostepeni sud trebao prihvatiti i cijeniti kao dokaz zapisnik SJB o uzimanju izjave od Lj. C., službenu zabilješku koju je sačinio inpektor u Policiji J. I. od 1.10.1992. godine, poseban izvještaj SJB od 26.10.1992. godine i krivičnu prijavu SJB od 7.10.1992. godine. Opravdano prvostepeni sud utvrđuje da su ti dokazi u skladu sa odredbama čl. 83. i 84. tada važećeg ZKP-a SFRJ morali biti izdvojeni iz krivičnog spisa i biti čuvani u posebnom omotu, te prema odredbama tog zakona nisu se mogli koristiti kao dokaz u krivičnom postupku protiv D. J., a niti se mogu protiv istog koristiti kao dokaz po sada važećim odredbama ZKP-a BD BiH ("Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH", broj 10/03).

Naime, samo iskazi dati u istrazi dopušteni su kao dokaz na glavnom pretresu pod uslovima propisanim u čl. 273. stav 1. i 2. ZKP-a BD BiH, a u konkretnom slučaju se ne radi o iskazima datim u toku istrage, odnosno o zapisnicima o iskazima datim u toku istrage a niti se radi o zapisnicima o dokaznom materijalu navedenim u članu 274. ZKP BD BiH da bi se mogli koristiti kao dokaz na glavnom pretresu. Prema tome, prvostepeni sud nije imao zakonskog osnova da pomenuta pismena prihvati kao dokaze i da na njima zasniva presudu.

Bez značaja je prigovor žalioaca da prvostepeni sud nije dao razloge o izvedenim dokazima, kao što su iskazi svjedoka M. Lj., E. M., S. K., M. S.2, F. K., C. P., M. S.1, N. M. i C. I.

Navedeni svjedoci u svojim iskazima ne iznose relevantne činjenice na osnovu kojih bi se mogao izvesti pouzdan zaključak da je D. J. počinio krivično djelo za koje ga optužba tereti. Suprotna tvrdnja žalioaca nije potkrijepljena nijednim ozbiljnim argumentom.

Ovaj sud ocjenjuje da su u pobijanoj presudi iznijeti razlozi o svim odlučnim činjenicama tako da tvrdnja žalioaca koja je suprotna navedenom nije opravdana te stoga nema mjesta prigovoru da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. ZKP-a BD BiH na koju se žalilac u žalbi poziva.

Činjenično stanje u pobijanoj presudi je po ocjeni ovog suda potpuno i pravilno utvrđeno. Ono je rezultat pažljive i pravilne ocjene svih izvedenih dokaza. Izvedenim dokazima u dijelu u kom ih je prvostepeni sud ocijenio pouzdanim nije se moglo pouzdano, odnosno van svake razumne sumnje utvrditi da je optuženi D. J. počinio krivično djelo za koje se optužuje te je opravdano prvostepeni sud optuženog, usljed nedostatka dokaza a na osnovu čl. 284. tačka c. ZKP-a BD BiH oslobodio od optužbe.

Iz svih navedenih razloga, nema mjesta žalbenom prigovoru da je činjenično stanje u pobijanoj presudi pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih se prvostepena presuda pobija žalbom Javnog tužilaštva BD BiH, to je na osnovu člana 313. ZKP-a BD BiH ovaj sud donio presudu kao u izreci kojom je navedena žalba odbijena kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđena.

ZAPISNIČAR

Šakić Tanja

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Tešić Dragana